

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 907 ²	Κυριακὴ Δ' Λουκ. ἢ Πατ. Ζ' Οἰκ. Συν. (Λκ 8,4-15) 13 Ὀκτωβρίου 2013 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τέσσερις κατηγορίες ἀκροατῶν

«Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή...» (Λουκ. 8,10)

Κυρικὰ σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡμέρα ἀφιερωμένη στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀκόμη δὲ ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἔχει ὀρισθῆ ἀπὸ τὴν ἀγία μας Ἐκκλησία πρὸς τιμὴν τῶν ἀγίων πατέρων· τῶν ἱεραρχῶν ἐκείνων ποὺ συνεκρότησαν τὴν **Ἐβδόμη (Ζ') Οἰκουμενικὴ Σύνοδο**. Εἶνε ἡ Σύνοδος ποὺ κατεδίκασε τοὺς εἰκονομάχους καὶ ἀναστήλωσε τὶς εἰκόνες. Ἐὰν σήμερα ἔχουμε εἰκόνες, αὐτὸ τὸ ὀφείλουμε στοὺς ἀγῶνες ποὺ ἔκαναν οἱ ἅγιοι ἐκεῖνοι πατέρες τῆς Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Μέχρι σήμερα μία διαφορά ποὺ ἔχουμε μὲ τοὺς αἰρετικούς εἶνε, ὅτι αὐτοὶ –καὶ μάλιστα οἱ χιλιασταί– εἰκόνες δὲν προσκυνᾶνε. Εἶνε γυμνὲς οἱ «ἐκκλησίες» τους. Ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶνε γεμάτη εἰκόνες, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν στολισμὸ τῆς.

***

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἔχει ὀρισθῆ νὰ διαβάζεται ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο μιὰ ὠραία περικοπή. Περιέχει μιὰ ἀπὸ τὶς παραβολὰς τοῦ Χριστοῦ. Εἶνε ἡ γνωστὴ **παραβολὴ τοῦ σπορέως**. Τί λέει σ' αὐτὴν ὁ Χριστός;

Κάποιος γεωργὸς γέμισε τὸ δισάκκι του μὲ σπóρο καὶ πῆγε νὰ τὸν σπείρῃ. Ἐνα μέρος τοῦ σπóρου ἔπεσε πάνω **σὲ δρόμο** ποὺ ἦταν χιλιοπατημένος ἀπὸ ζῶα καὶ ἀνθρώπους· ἔμεινε ἐκεῖ στὴν ἐπιφάνεια, δὲν ρίζωσε, καὶ ἤρθαν τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸν ἄρπαξαν. Τὸ δεύτερο μέρος τοῦ σπóρου ἔπεσε σὲ μέρος ὅπου ἦταν **πέτρες**· καὶ φύτρωσε μὲν, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε νερὸ καὶ ἔτσι ξεράθηκαν τὰ στάχυα. Τὸ τρίτο μέρος τοῦ σπóρου ἔπεσε σὲ ἔδαφος ποὺ εἶχε χῶμα, ἀλλὰ χῶμα γεμάτο **ἀγκάθια**· καὶ τ' ἀγκάθια μεγάλωσαν, ἔπνιξαν τὸ σπóρο, καὶ δὲν τὸν ἄφησαν ν' ἀναπτυχθῆ καὶ νὰ καρποφορήσῃ. Τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ σπóρου ἔπεσε σὲ **ἔδαφος γόνιμο**, καθαρὸ· ἐκεῖ ὁ σπóρος φύτρωσε καὶ ἀπέδωσε ἀλ-

λοῦ μὲν τριάντα, ἀλλοῦ ἐξήντα, ἀλλοῦ δὲ ἑκατό. Αὕτη εἶνε ἡ παραβολή.

Τί θὰ πῆ παραβολή; Ἄλλα λέει ὁ Χριστὸς καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως εἶνε μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὸν φυσικὸ κόσμο. Ποιὸς εἶνε ὁ σπορεύς; Σπορεύς εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· αὐτὸς ἔφερε τὸν πνευματικὸ σπóρο ἀπὸ τὸν οὐρανό. Καὶ ὁ σπóρος εἶνε ἡ ἀγία του διδασκαλία, ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἀνώτερη διδασκαλία ἀπὸ αὐτὴν· εἶνε σπóρος ἐκλεκτός. Καὶ ὅπως ὁ γεωργὸς φροντίζει στὸ χωράφι του νὰ σπείρῃ ἐκλεκτὸ σπóρο, ἔτσι κ' ἔμεῖς πρέπει νὰ φροντίζουμε μέσα στὶς καρδιές μας νὰ σπέρνουμε ἐκλεκτὸ σπóρο, τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ.

***

Ὁ σπóρος! Τί εἶνε ὁ σπóρος, ἀγαπητοί μου; Ὁ φυσικὸς σπóρος εἶνε ἓνα μικρὸ πραγματάκι, ποὺ δὲν τοῦ δίνουμε σημασία. Καὶ ὅμως τί δύναμι ἔχει μέσα του! Φτάνει ἓνας σπóρος ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός. Ἄν μπορῆ, ἄς φτειάξῃ ἡ ἐπιστήμη ἓνα σπóρο. Μέχρι σήμερα, παρ' ὅλες τὶς προόδους τῆς, δὲν τὸ κατῶρθωσε. Ἀδύνατον. Τὸ σπóρο, ποὺ τὸν ρίχνουμε μέσ' στὸ χῶμα, τὸν ἔφτειαξε ὁ Θεός. Καὶ ἔχει δύναμι τεραστία. Φυτρώνει καὶ πρᾶσινίζει ἡ γῆ.

Σπóρος λοιπόν, μὲ τὴ μεταφορικὴ ἔννοια τῆς παραβολῆς, εἶνε ὁ **λόγος τοῦ Θεοῦ**. Σπορεὺς εἶνε ὁ Χριστός. Σπορεῖς εἶνε καὶ οἱ κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου, σπορεῖς εἶνε καὶ οἱ ἱεράρχαι, σπορεῖς εἶνε καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, σπορεύς εἶνε καθένας ποὺ διαδίδει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' ὅπως ὁ σπóρος ἔπεσε σὲ διάφορα ἔδαφη, ἔτσι καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ποὺ κηρύττουν οἱ κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου. Ἄλλοτε μὲν πέφτει ἐπάνω σὲ ἔδαφος ποὺ μοιάζει μὲ τὸν πατημένο δρόμο. Καὶ ὅπως στὸν πατη-

μένο δρόμο εἶνε ἀδύνατον νὰ φυτρώσῃ ὁ σπόρος, ἔτσι καὶ στὶς ψυχὲς αὐτές. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ μένουν ἀδιάφοροι, τελείως ἀδιάφοροι. Καὶ ἂν ἀκόμη βρίσκονται μέσ' στὴν ἐκκλησία, δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει τίποτε, δὲν προσέχουν τὰ ἀνεκτίμητα λόγια ποὺ σπέρνει ἡ Ἐκκλησία μας· διότι ἡ θεία λειτουργία, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀρχίσῃ μέχρι τέλους, χίλια λόγια εἶνε· χρυσᾶ λόγια, αἰώνια, σπουδαῖα λόγια. Αὐτοὶ τίποτα. Καὶ βρίσκονται μὲν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας σωματικῶς, ἀλλὰ ψυχικῶς δὲν εἶνε ἐκεῖ· βρίσκονται ἔξω, ταξιδεύουν πέρα μακριά. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέει ὁ λαὸς μας, «ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ μπαίνει κι ἀπὸ τὸ ἄλλο βγαίνει». Αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη κατηγορία ἐδάφους ποὺ ἔπεσε ὁ σπόρος· εἶνε δηλαδὴ οἱ **ἀδιάφοροι** Χριστιανοί.

Ἡ ἄλλη κατηγορία εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀκοῦνε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐνθουσιάζονται, εὐχαριστοῦν τὸ Θεό, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε ὀλιγόπιστοι. Καὶ ὅταν στὴ ζωὴ τους παρουσιαστῇ κάποιο ἐμπόδιο, συμβῆῃ κάποια δυστυχία, κάποιος θάνατος, κάποιο ἀτύχημα, τότε γογγύζουν κατὰ τοῦ Θεοῦ, ψυχραίνεται πλέον ἡ πίστι τους. Ποῦ εἶνε ὁ Θεός; λένε, γιατί συνέβη σ' ἐμένα αὐτὸ τὸ ἀτύχημα, αὐτὴ ἡ δυστυχία;... Καὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ Θεό. Αὐτοὶ εἶνε οἱ **ὀλιγόπιστοι**.

Πρῶτοι λοιπὸν οἱ ἀδιάφοροι, δεύτεροι οἱ ὀλιγόπιστοι. Τρίτοι; Οἱ τρίτοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν μὲν καλὲς διαθέσεις, ἀλλὰ ἔχουν μέσα τους καὶ ἀγκάθια. Ποιά εἶνε τ' ἀγκάθια; Ὅπως ὅπου φυτρώνει ἀγκάθι ἐκεῖ συμπνίγεται ὁ ἀγαθὸς σπόρος, ἔτσι καὶ μέσ' στὶς καρδιὲς αὐτῶν. Ἀγκάθια εἶνε τὰ **πάθη**. Ποιά πάθη; Ὅποιοι οἱ ὁδηγοὶ πάθος, εἶνε ἀγκάθι φοβερό. Τρία ὅμως εἶνε τὰ μεγάλα ἀγκάθια ποὺ πνίγουν κάθε εὐγενῆ προσπάθεια μέσα στὸν ἄνθρωπο· τὸ πρῶτο εἶνε ἡ φιλαργυρία, τὸ δεύτερο εἶνε ἡ φιληδονία, καὶ τὸ τρίτο ἀγκάθι εἶνε ἡ φιλοδοξία. Αὐτὰ τὰ τρία πάθη εἶνε τὰ μεγάλα ἐκείνα ἐμπόδια ποὺ δὲν ἀφήνουν νὰ καρποφορήσῃ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Τέλος, ἕνα μόνο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε σὲ ἐκλεκτὸ ἔδαφος· καὶ φύτευσε, καὶ τὸ 1 ἔγινε 30, 60, 100. Ποιὸ ἔδαφος εἶνε αὐτό; Εἶνε οἱ Χριστιανοὶ ποὺ ἀκοῦνε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐφαρμόζουν μὲ προθυμία. Δὲν ἀκοῦνε μόνο, δὲν ἐνθουσιάζονται μόνο, ἀλλὰ καὶ **ἐφαρμόζουν**. Αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν ἐκλεκτὴ μερίδα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

* * *

Αὐτὴ εἶνε, ἀγαπητοί μου, μὲ λίγα λόγια ἡ παραβολή. Ὅμιλεῖ γιὰ τέσσερα διαφορετικὰ

ἐδάφη γῆς, ποὺ εἰκονίζουν τὶς τέσσερις κατηγορίες ἀκροατῶν τοῦ θεοῦ λόγου. Στὰ ἴδια αὐτὰ ἐδάφη σπεῖρεται καὶ σήμερα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Καὶ πρέπει ὅλοι μας, κήρυκες καὶ ἀκροαταί, νὰ δώσουμε ἀπάντησι σὲ κάποια **ἐρωτήματα**.

Ὡς ἀκροαταὶ πρέπει ν' ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα· **τί ἔδαφος εἴμαστε;** καὶ τί θέσι λαμβάνουμε ἀπέναντι στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ; Εἴμαστε ἀγαθὴ γῆ, ποὺ δέχεται τὸν λόγο τοῦ εὐαγγελίου καὶ καρποφορεῖ; Ἡ μήπως ἡ καρδιά μας εἶνε ἄγονο, λιθῶδες καὶ ἀκανθῶδες ἔδαφος; Ἄς κοπιᾶσουμε, γιὰ νὰ κάψουμε τ' ἀγκάθια τῶν παθῶν, νὰ πετάξουμε τὶς πέτρες τῆς ὀλιγοπιστίας, τῶν κακῶν συνηθειῶν, τῶν εἰδωλολατρικῶν καταλοίπων, τῶν ἀντιχριστιανικῶν καὶ σατανικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, καὶ ἄς ὀργώσουμε τὸ σκληρὸ ἔδαφος τῆς ψυχῆς μας διὰ μετανοίας, διὰ κατανύξεως καὶ δακρύων, ὥστε νὰ γίνουμε καλὴ γῆ.

Ὅσοι πάλι εἶνε **ἱεροκήρυκες** καὶ κηρύττουν τὸν θεῖο λόγο, πρέπει ν' ἀπαντήσουν σ' ἕνα ἐρώτημα τοῦ πειρασμοῦ, ποὺ πάει νὰ τοὺς ἀπογοητεύσῃ. Ἐρχεται ὁ διάβολος καὶ τοὺς λέει· Μὴ κηρύττεις, διότι οἱ κόποι σου εἶνε σχεδὸν καταδικασμένοι· μόνο τὸ ἕνα τέταρτο τοῦ σπόρου πιάνει, τὰ ἄλλα τρία τέταρτα πάνε χαμένα... Τὸν αἰσθάνομαι κ' ἐγὼ τὸν διάβολο καὶ τὸν ἀκούω νὰ μοῦ λέγῃ· Τί κάνεις; Κήρυξες κήρυξες κήρυξες, **ποιὰ τὰ ἀποτελέσματα;**... Τί ἔχω ν' ἀπαντήσω σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα; Μὲ παρηγορεῖ ἕνας λόγος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, μεγάλου κήρυκος τοῦ εὐαγγελίου, ποὺ λέει· «Κήρυξε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴν ἀπογοητεύεσαι. Κήρυξε. Εἶνε πεντακόσοι οἱ ἀκροαταί; ἂν δὲν ἀκούσουν οἱ πεντακόσοι, θ' ἀκούσουν οἱ διακόσοι πενήντα, οἱ μισοί. Δὲν θ' ἀκούσουν οἱ μισοί; θ' ἀκούσουν οἱ ἑκατό. Δὲν θ' ἀκούσουν οἱ ἑκατό; θ' ἀκούσουν οἱ πενήντα. Δὲν θ' ἀκούσουν οἱ πενήντα; θ' ἀκούσουν οἱ εἴκοσι. Δὲν θ' ἀκούσουν οἱ εἴκοσι; θ' ἀκούσουν οἱ δέκα. Δὲν θ' ἀκούσουν οἱ δέκα; θ' ἀκούσουν οἱ πέντε. Δὲν θ' ἀκούσουν οἱ πέντε; θ' ἀκούσῃ ὁ ἕνας. Ἐνας φτάνει». Ἐτσι ὁ ἱεροκήρυκας δὲν ἀπογοητεύεται ποτέ, σὲ καμμία περίπτωσι.

Συμπέρασμα. **Κανείς νὰ μὴν ἀπογοητευθῇ.** Ἄς δεχθοῦμε ὅλοι καὶ ἄς καλλιεργήσουμε τὸν θεῖο σπόρο, ὅσες ἀντιξοότητες καὶ ἂν συναντήσουμε.

Εὔχομαι πάντα τὰ αὐτιά σας νὰ εἶνε ἀνοιχτά, γιὰ νὰ ἀκοῦνε καὶ νὰ ἐφαρμόζουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**